

свободата ми? Моето благополучіе е да съмъ твой робиня, ты ми са обща да ма не устъпвашъ никому.

— Общахъ са.

— Да идж слѣдователно да набержъ цвѣтъята.

Зе прочее Недія, безъ да продума нищо, отъ Главка скѣпоцѣината ваза, въ който послѣ тури благовонны и прекрасны цвѣтъята, ти чу безъ плачь послѣднийгъ поржчванія на Главка, и щомъ той свърши, тя постоя една минута защото не можеше да му отговори безъ да не пролѣе слъзы. Понска му ржката, приближи я на устныгъ си, спуסיж си покрывалото на лицето и са отдалечи бързомъ; като престапни прага на пѣтныгъ врата спрѣ са и прострѣ ржка като че са прощаваше съ него домъ. •

«Прощавай, блаженна кжщо! три дни живѣхъ подъ гостепрѣимната ти стрѣха, три дни на неисказано благополучіе, каквото никога не съмъ срѣщала! прощавай! оставямъ та и богъ да благослови стрѣхата ти. Сега, когато сърцето ми са отдѣля отъ тебе, друго нищо не желажъ освѣнь смърть.

ГЛАВА 6.

Честитата господарка и робинята Гъркыня.

Слугыня влѣзе въ чертога на Юна и ѝ обади че посланища отъ Главка иска да ѝ каже нищо.

Юна са намѣри въ нарѣшителность.

— Проводената е безока, рече слугынята и на васъ само може да повѣри посланіето си.

Низко е сърцето което не уважава чловѣческыгъ бѣдствія. Щомъ чу Юна че провoдената е слѣпа и тосъ часъ осѣти че е невъзможно да ѝ върне скърбенъ отговоръ. Главкъ бѣ избралъ нанстина свещенъ посланикъ, комуто не можеше да са откаже въ прозбата му.

— Защо ма търси какво има да ми каже?

Въ туй смущеніе сърцето на Юна силно тупаше. Подигнж са завѣсата на вратата и пришумули едно леко движеніе, Недія, водима отъ една отъ слугынитѣ на Юна, влѣзе като носеше драгоцѣинны даръ на Главка. Спрѣ са малко за да чуе пѣкой гласъ, който да ѝ покаже къмъ кждѣ трѣба да пристѣпни.

— Благородната Юна, рече ти най-подиръ съ почитителенъ гласъ, нека проговори, моляж я, за да можж да управлж къмъ нея слабыгъ си стѣжки и да принесж на краката ѝ моя даръ.